

Én az életem nem ilyennek akartam, —
nagy volt egykor a hitem és nagy a vágyam.
Ma már tudom: szívem ki hiába tártam,
mert végül mégis csak egyedül maradtam.

Késő a bánat, s most már minden hasztalan...

Vágyálmok kavargó, kusza szövevénye
és a szomorúság rabságba vert hamar.
A téboly, be régóta, gyakran agyamba mar,
s elhíteti velem, hogy az élet: béke.

Örömökből van és nagy a fényessége.

Pedig hazugság mindez. Jól tudom régen,
hogy ős harc az élet és kicsit halál.
A fejemnél láthatatlan, zord fejfa áll
és rámnevet egyre, nyáron is, meg télen.

Öröm helyett bánat ragyog a szemében.

Még szerencse, hogy ezreknek más a sorsa,
és éltükben nem vesztettek annyit, mint én.
Tán túltették magukat a lét bilincsén
és más is jutott nekik, nem csupán morzsa.

De nekem, lásd, nem jutott más, csak a torzsa.

Hiába, szent bosszút nem állhatok érte,
ostobaság is, ilyesmin törni magam...
szomorú, de néha kihagy szegény agyam,
és úgy érzem, hogy immár mindennek vége.

Betakar mindent a halál sötétségé.

*Ilyenkor bennem hullaként szertemálik
az élet, s nagymiséje a végére jár.
Ámenre csengett már a csuhátlan halál,
s szívem, mint a megcsalt hívő, némán ásit.*

Csak megtépett idegzetem hozsannázik . . .

*Ne kérdezd, hogy miért olyan furcsa e vers,
mely kínjaimnak torz tükörképe csupán.
Egyedül állok az élet halál-csúcsán
s csudálom: alant a tülekvés milyen nyers . . .*

Lásd, ezért oly szomorú és kusza e vers.